

om denne i Korthed sige, at Vicekonsulen var uberettiget til at udstede en saadan Veksel, og at Udstedelsen navnlig ikke retfærdiggjordes derved, at han havde et Beløb til gode hos Ministeriet, der oversteg eller fuldt ud var tilstrækkelig til Dækning af Vekselsens Beløb. Samtidig skal jeg dog fremhæve, at der aldeles ikke i Vekselsens Udstedelse laa noget uhæderligt eller strafbart, saaledes som i alt Fald enkelte i sin Tid vistnok have ment. Det maa nærmest antages, at Ministeren ikke paa den Tid, da Afskedigelsen fandt Sted, vidste, at Vicekonsulen havde tilstrækkeligt til gode hos Ministeriet til Dækning af Vekselen, idet Direktøren i Ministeriet mente, at der ikke var nogen Anledning til at gøre Ministeren bekendt med saadant. Udvalget mener imidlertid, at der var en saadan Anledning, men man skal dog samtidig bemærke, at Vicekonsulen selv havde en ikke uvæsentlig Skyld i, at Ministeren ikke fik det Kendskab, som han burde have, til dette Forhold, idet Vicekonsulens Indberetning var ufuldstændig. I øvrigt maa det antages, at dette Punkt ikke har haft nogen afgørende Betydning ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om Afskedigelsen.

Endelig skal jeg omtale Retssagen, om hvilken jeg straks skal sige, at den ikke ses at staa i Forbindelse med Spørgsmaalet om Afskedigelsen. Anledningen til Retssagen var en urigtig Opfattelse, som man havde i Ministeriet om, hvorledes der skulde forholdes ved Udbetalingen af det Tilgodehavende, som Vicekonsulen havde hos Ministeriet for Tjenesteudlæg. Et Beløb var blevet udbetalt til en Trediemand, hvem man i Ministeriet opfattede som bemyndiget af Vicekonsulen til at modtage dennes Tilgodehavende. Vicekonsulen mente imidlertid, at dette ikke var rigtigt, og fordrede af Ministeriet udbetalt en Del af Beløbet, som ved vedkommende Trediemands Insolvens gik tabt. Under Retssagen blev der fremlagt en Erklæring, der var afgiven af en af Ministeriets Embedsmænd, tillige med en Tillægserklæring fra en anden Embedsmænd i Ministeriet. Udvalget finder, at denne Erklæring efter al Sandsynlighed har været urigtig, og maa derfor beklage, at den er bleven afgiven og er bleven fremlagt i Retten. Det kunde i alt Fald ikke fastholdes, at den var rigtig, da Udstederen i Løbet af Retssagen blev opmærksom paa, at han havde foretaget en Notits i en Bog, hvori han plejede at gøre forskellige Notitser vedrørende Ministeriets

Forhold, hvilken Notits han troede maatte betyde, at Forholdet var anderledes end angivet i hans Erklæring. Heri ser Udvalget imidlertid kun en Fejltagelse, og — det er der Anledning til udtrykkelig at fremhæve — Ministeriets Embedsmand gav ogsaa straks Ministeren Meddelelse om den Tvivl, der var opstaaet hos ham, derved at han var bleven opmærksom paa den omtalte Notits.

Dette er, hvad jeg har at sige om selve Sagen. Jeg har fattet mig kort, hvad jo ogsaa Forholdene opfordre til. Jeg skal anbefale Udvalgets Forslag, som altsaa gaar ud paa, at der ikke nedsættes nogen Kommission.

Skønt Udvalget ikke har faaet overdraget et ligefremt Hverv dertil, har man dog fundet Anledning til at overveje, hvorvidt der maatte være Anledning til at yde den afskedigede Vicekonsul en Bevilling paa Finansloven dels i Anledning af Udgifter ved Sygdom og andre Tab, som han havde, medens han var i Tjenesten, og dels i Anledning af, at han har været Tjenestemand under Udenrigsministeriet. Man har ment i Udvalget, at der var Anledning hertil, og har herom plejet Samraad med Udenrigsministeren. Den højtærede Minister har mødt Udvalgets Henstilling med al Velvillie. Som af mig allerede berørt har et enkelt Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre), fremført nogle Særbemærkninger. Jeg skal for at undgaa Misforstaaelse bemærke, at det ærede Medlem, som, ifølge hvad han har udtalt for mig i Gaar, ikke fandt Anledning til at udtale sig her i Salen, men vilde indskrænke sig til at udtale sig for Udvalget, har en Opfattelse med Hensyn til visse Forhold, der er mere i Disfavør af den tidligere Vicekonsul i Buenos Aires end den, som ellers Udvalgets Medlemmer have fremført.

Udenrigsministeren (*Raben-Levetzau*):

Efter hvad det høje Ting har hørt af Ordføreren Beretning, har jeg allerede tidligere været bekendt med Udvalgets Betænkning. Jeg skal, naar Tid og Lejlighed kommer, tage min Stilling dertil og handle derefter. Den Gang denne Sag første Gang var for her i Tinget, sagde jeg, at det var mit Ønske, at der maatte ske Ret og Skel til begge Sider. Det glæder mig at se, at Udvalget har ydet Ministeriet fuld Retfærdighed, idet det har indrømmet dets Berettigelse til at give denne Afskedigelse, der er Tale om her.